Ez a dokumentum kizárólag tájékoztató jellegű, az intézmények semmiféle felelősséget nem vállalnak a tartalmáért

►**B**

AZ EURÓPAI PARLAMENT ÉS A TANÁCS 2001/81/EK IRÁNYELVE

(2001. október 23.)

az egyes légköri szennyezők nemzeti kibocsátási határértékeiről

(HL L 309, 27.11.2001, o. 22)

Módosította:

		Hivatalos Lap		
		Szám	Oldal	Dátum
►**M1**	A Tanács 2006/105/EK irányelve (2006. november 20.)	L 363	368	20.12.2006

Módosította:

►**A1**	Okmány a Cseh Köztársaság, az Észt Köztársaság, a Ciprusi Köztársaság, a Lett Köztársaság, a Litván Köztársaság, a Magyar Köztársaság, a Máltai Köztársaság, a Lengyel Köztársaság, a Szlovén Köztársaság és a Szlovák Köztársaság csatlakozásának feltételeiről, valamint az Európai Unió alapját képező szerződések kiigazításáról szóló	L 236	33	23.9.2003

▼B

AZ EURÓPAI PARLAMENT ÉS A TANÁCS 2001/81/EK IRÁNYELVE

(2001. október 23.)

az egyes légköri szennyezők nemzeti kibocsátási határértékeiről

AZ EURÓPAI PARLAMENT ÉS EURÓPAI UNIÓ TANÁCSA,

tekintettel az Európai Közösséget létrehozó szerződésre és különösen annak 175. cikke (1) bekezdésére,

tekintettel a Bizottság javaslatára ([1]),

tekintettel a Gazdasági és Szociális Bizottság véleményére ([2]),

tekintettel a Régiók Bizottságának véleményére ([3]),

a Szerződés 251. cikkében megállapított eljárásnak megfelelően ([4]), az egyeztetőbizottság által 2001. augusztus 2-án elfogadott együttes szövegtervezet figyelembevételével,

mivel:

(1) A Tanács és a tagállamok kormányai Tanács keretében ülésező képviselőinek az Európai Közösségnek a környezettel és a fenntartható fejlődéssel kapcsolatos „A fenntarthatóság felé” politikai és cselekvési programja felülvizsgálatáról szóló, 1993. február 1-jei állásfoglalása ([5]) jóváhagyta az ötödik környezetvédelmi cselekvési program általános megközelítési módját és stratégiáját, valamint célkitűzésként előírja, hogy a Közösségben a savasodás kritikus terhelését és koncentrációját ne lépjék túl. A program előírja, hogy minden embert hatékonyan meg kell védeni a légszennyezés ismert egészségügyi veszélyeitől, valamint a szennyezők megengedett határértékeinél figyelemmel kell lenni a környezet védelmére. A program azt is előírja, hogy a Közösségen belül az Egészségügyi Világszervezet (WHO) irányértékei kötelező érvényűek legyenek.

(2) A tagállamok aláírták az Egyesült Nemzetek Európai Gazdasági Bizottságának Egyezményéhez (UNECE) csatolt, a nagy távolságra jutó, országhatárokon átterjedő levegőszennyezésről szóló 1999. december 1-ei göteborgi jegyzőkönyvet a savasodás, az eutrofizálódás, illetve a talajközeli ózon csökkentésére.

(3) Az Európai Közösség környezetről és fenntartható fejlődésről szóló, „A fenntarthatóság felé” ([6]) politikai és cselekvési programja felülvizsgálatáról szóló, 1998. szeptember 24-i 2179/98/EK európai parlamenti és tanácsi határozat előírja, hogy különös figyelmet kell fordítani a savasodás, az eutrofizálódás, valamint a fotokémiai légszennyező expozíció kritikus terhelései, illetve határértékei túllépésének megakadályozására vonatkozó stratégia kidolgozására és végrehajtására.

([1]) HL C 56., 2000.2.29., 34. o.
([2]) HL C 51., 2000.2.23., 11. o.
([3]) HL C 317., 2000.11.6., 35. o.
([4]) Az Európai Parlament 2000. március 15-i véleménye (HL C 377., 2000.12.29., 159. o.), a Tanács 2000. november 9-i közös álláspontja (HL C 375., 2000.12.28., 1. o.) és az Európai Parlament 2001. március 14-i határozata (a Hivatalos lapban még nem jelent meg). Az Európai Parlament 2001. szeptember 20-i határozata és a Tanács 2001. szeptember 27-i határozata.
([5]) HL C 138., 1993.5.17., 1. o.
([6]) HL C 275., 1998.10.10., 1. o.

▼B

(4) Az ózon által okozott levegőszennyezésről szóló, 1992. szeptember 21-i 92/72/EGK tanácsi irányelv ([1]) előírja a Bizottság számára, hogy a Bizottság által a talajközeli ózon okozta légszennyezés ellenőrzésére, és amennyiben szükséges, az ózon előanyagok kibocsátásának csökkentésére megfelelőnek tartott javaslatokkal együtt nyújtson be a Tanácshoz jelentést a közösségi fotokémiai szennyezés értékeléséről.

(5) A Közösség jelentős része olyan mértékben van kitéve a savasodást és eutrofizálódást okozó anyagok ülepedésének, amely károsítja a környezetet. A WHO-nak az emberi egészség és a növényzet fotokémiai szennyeződések elleni védelmével kapcsolatos irányértékeit minden tagállam jelentősen túllépi.

(6) A kritikus terhelés túllépését ezért fokozatosan csökkenteni kell, és be kell tartani az irányértékeket.

(7) Jelenleg a savasodás káros hatásainak csökkentésére, valamint az ember és a környezet talajközeli ózonexpozíciójának a WHO által megállapított irányértékekre történő csökkentésére vonatkozó hosszú távú célok technikailag nem valósíthatók meg. Ezért olyan, a savasodással és a talajközeli ózonszennyezéssel kapcsolatos átmeneti környezetvédelmi célkitűzéseket kell meghatározni, amelyekre a fent említett szennyeződések csökkentésére vonatkozó szükséges intézkedések alapozhatók.

(8) Az átmeneti környezetvédelmi célkitűzéseknek, és a megvalósításukra vonatkozó intézkedéseknek figyelembe kell venniük a technikai megvalósíthatóságot, valamint a kapcsolódó költség/haszon viszonyt. Ezeknek az intézkedéseknek biztosítaniuk kell, hogy egy adott intézkedés egészében költséghatékony legyen a Közösség számára, valamint figyelembe kell venniük azt az igényt, hogy az intézkedés ne okozzon túlzott költségeket az egyes tagállamok számára.

(9) A savasodáshoz, a talaj eutrofizálódásához és a talajközeli ózon kialakulásához hozzájáruló, határokon átterjedő szennyezés csökkentése összehangolt közösségi fellépést igényel.

(10) A savasodást és a talajközeli ózonexpozíciót okozó kibocsátások csökkentése a talaj eutrofizálódását is csökkenti.

(11) Az átmeneti környezetvédelmi célkitűzések teljesítésének költséghatékony módja a kén-dioxidra, nitrogén-oxidokra, illékony szerves vegyületekre és ammóniára vonatkozó nemzeti kibocsátási határértékek egyes tagállamokra történő meghatározása. Ezek a kibocsátási határértékek rugalmasságot biztosítanak a Közösség és a tagállamok számára betartásuk módját illetően.

(12) A tagállamok felelősek a nemzeti kibocsátási határértékek betartására vonatkozó intézkedések bevezetéséért. A kibocsátási határértékek betartása terén elért előrelépést értékelni kell. Ezért nemzeti programot kell létrehozni a kibocsátások csökkentésére, és azokról, valamint a kibocsátási határértékek betartására hozott vagy előirányzott intézkedésekről jelentést kell készíteni a Bizottság számára.

(13) A Szerződés 5. cikkében megfogalmazott szubszidiaritás elvével összhangban, illetve különös tekintettel az elővigyázatosság elvére, az irányelv célkitűzése, azaz a savasodást illetve eutrofizálódást okozó szennyezőanyagok, valamint az ózon előanyagai kibocsátásának korlátozása, a tagállamok által nem valósítható meg megfelelő mértékben, a szennyeződés országhatárokon keresztül terjedő jellege miatt; ezért az a Közösség által hatékonyabban valósítható meg; az arányosság elvével összhangban ez az irányelv nem lép túl azon, ami a fent említett cél eléréséhez szükséges.

([1]) HL C 297., 1992.10.13., 1. o.

▼B

(14) Esetenként felül kell vizsgálni a kibocsátási határértékek terén a tagállamok által elért előrehaladást, hogy a határértékek betartása mennyiben járul hozzá a Közösség egésze tekintetében az átmeneti környezetvédelmi célkitűzések teljesítéséhez. A felülvizsgálatnak figyelembe kell vennie a tudományos és technikai fejlődést, a közösségi jogszabályok alakulását, valamint a Közösségen kívüli kibocsátáskorlátozásokat, különös tekintettel a csatlakozásra váró államok által elért előrehaladásra. Ebben a felülvizsgálatban a Bizottságnak vállalnia kell a kibocsátási határértékek költségének és hasznának további elemzését, beleértve azok költséghatékonyságának, határköltségének és hasznának, társadalmi-gazdasági, és a versenyképességre gyakorolt bármilyen hatásának elemzését. A felülvizsgálatnak ki kell térnie az irányelv hatályának korlátozására is.

(15) A Bizottság e célból jelentést készít az Európai Parlament és a Tanács számára, valamint amennyiben a Bizottság szükségesnek ítéli, megfelelő módosító javaslatokat fűz az irányelvhez, figyelembe véve bármely vonatkozó, többek között a kibocsátási határértékeket, valamint az egyes kibocsátási forrásokhoz kapcsolódó termékszabványokat megállapító közösségi jogszabályt, valamint a hajók és repülőgépek kibocsátásaira vonatkozó nemzetközi szabályozást.

(16) A Közösségben a tengeri közlekedés jelentős mértékben járul hozzá a kén-dioxid és a nitrogén-oxidok kibocsátásához, valamint a légszennyezőanyagok koncentrációjához és ülepedéséhez. Ezért az ilyen jellegű szennyezést csökkenteni kell. Az egyes folyékony tüzelőanyagok kéntartalmának csökkentéséről, valamint a 93/12/EGK irányelv módosításáról szóló, 1999. április 26-i 1999/32/EK tanácsi irányelv ([1]) 7. cikkének (3) bekezdése előírja a Bizottság számára annak megfontolását, hogy milyen intézkedések hozhatók a fent említett irányelv 2. cikkének (3) bekezdésében meghatározottakon kívüli, tengerjárók által használt tüzelőanyagok elégetése kevésbé járuljon hozzá a savasodáshoz.

(17) A tagállamok törekszenek a hajókról történő szennyezés megelőzéséről szóló nemzetközi egyezmény (MARPOL) VI. mellékletének mielőbbi megerősítésére.

(18) A savasodás és az ózonszennyezés országhatárokon keresztül terjedő jellegére tekintettel a Bizottság folytatja a további összehangolt közösségi intézkedés szükségességének vizsgálatát a környezetszennyezés integrált megelőzéséről és csökkentéséről szóló, 1996. szeptember 24-i 96/61/EK tanácsi irányelv ([2]) 18. cikkének sérelme nélkül, a versenyhelyzet torzulásának elkerülése céljából, figyelembe véve a lépések költségei és eredménye közötti egyensúlyt.

(19) Ezen irányelv rendelkezéseit a kibocsátási forrásokat szabályozó jogszabályok, és a kibocsátási határértékekről és az elérhető legjobb technikáról szóló 96/61/EK Tanácsi irányelv sérelme nélkül kell alkalmazni.

(20) A kibocsátási határértékeknek való megfelelés irányába történő haladás ellenőrzése céljából emissziókatasztert kell készíteni, amelyet a nemzetközileg elfogadott módszereknek megfelelően kell kiszámítani, és amelyről rendszeresen jelentést kell készíteni a Bizottság, valamint az Európai Környezetvédelmi Ügynökség (EEA) részére.

(21) A tagállamok megállapítják az ezen irányelv rendelkezéseinek megszegése esetén alkalmazandó szankciókat, és biztosítják azok végrehajtását. A megállapított szankciók legyenek hatékonyak, arányosak és visszatartó erejűek.

([1]) HL L 121., 1999.5.11., 13. o.
([2]) HL L 257., 1996.10.10., 26. o.

▼B

(22) Az ezen irányelv végrehajtásához szükséges intézkedéseket a Bizottságra ruházott végrehajtási hatáskörök gyakorlására vonatkozó eljárások megállapításáról szóló, 1999. június 28-i 1999/468/EK tanácsi határozattal ([1]) összhangban kell elfogadni.

(23) A Bizottság és a tagállamok nemzetközi együttműködést folytatnak ezen irányelv célkitűzéseinek megvalósítása érdekében,

ELFOGADTA EZT AZ IRÁNYELVET:

1. cikk

Célkitűzés

Ezen irányelv célja, hogy nemzeti kibocsátási határértékek megállapításával, amelyek megvalósításának tervezett időpontja 2010 és 2020, és a 4. és a 10. cikkben meghatározott, egymást követő ellenőrzésekkel a kritikus koncentráció- és kibocsátási szintek betartását, valamint az emberi egészség levegőszennyezésből származó ismert egészségügyi kockázatokkal szembeni védelmét előmozdítsa, továbbá, hogy korlátozza a savasodást és eutrofizációt okozó szennyezőanyagok, valamint az ózonelőanyagok kibocsátását annak érdekében, hogy fokozza a Közösségben az emberi egészség és a környezet védelmét a savasodás, a talaj eutrofizációja és a talajközeli ózon által okozott kockázatok ellen.

2. cikk

Hatály

Ezen irányelv hatálya a tagállamok területén és azok kizárólagos gazdasági övezeteiben valamennyi, a 4. cikkben szereplő szennyezőanyagforrásból eredő, emberi tevékenység eredményeként keletkező kibocsátásra terjed ki.

Nem terjed ki az irányelv hatálya:

a) a nemzetközi tengeri forgalomból származó kibocsátásokra;

b) a repülőgépek le- és felszállási ciklusán túli kibocsátásokra;

c) Spanyolország esetében a Kanári-szigeteken történő kibocsátásokra;

d) Franciaország esetében a tengerentúli megyékben történő kibocsátásokra;

e) Portugália esetében a Madeirán és az Azori-szigeteken történő kibocsátásokra.

3. cikk

Fogalommeghatározás

Ezen irányelv alkalmazásában:

a) *„AOT 40”:* a nappali órákban a talajközeli ózon óránkénti koncentrációjának a 80 μg/m^3–t (= 40 ppm) meghaladó, és 80 μg/m^3 közti különbség évente májustól-júliusig halmozott összege;

b) *„AOT 60”*: a talajközeli ózon óránkénti koncentrációjának a 120 μg/m^3–t (= 60 ppm) meghaladó, és 120 μg/m^3 közti különbség egész évi halmozott összege;

c) *„kritikus terhelés”*: egy vagy több szennyezőanyag-expozíció olyan mennyiségi becslése, amely alatt a jelenlegi ismeretek szerint a környezet meghatározott érzékeny elemein nem jelentkezik jelentős káros hatás;

([1]) HL L 184., 1999.7.17., 23. o.

▼B

d) *„kritikus koncentráció”:* a szennyezőanyagok olyan koncentrációja a légkörben, amely felett a jelenlegi ismeretek szerint a receptorra, mint például emberre, növényre, ökoszisztémára vagy anyagra, közvetlen káros hatással van;

e) *„kibocsátás”:* valamely anyagnak pontszerű vagy diffúz forrásból a légkörbe történő kiengedése;

f) *„rácscella”*: 150 km × 150 km oldalhosszúságú négyzet, amelyet az európai léptékű kritikus terhelés feltérképezése, valamint a légszennyezőanyagok kibocsátásnak és lerakódásának, illetve a levegőszennyező anyagok nagy távolságra való eljutásának megfigyelésére és értékelésére szolgáló európai együttműködési program (EMEP) keretében alkalmaznak;

g) *„le- és felszállási ciklus”*: az egyes üzemmódokban az alábbi időkből álló ciklus: megközelítés 4,0 perc, gurulás/földi üresjárat 26,0 perc; felszállás 0,7 perc; emelkedés 2,2 perc;

h) *„nemzeti kibocsátási határérték”:* a valamely tagállamban egy naptári évben egy anyagból kibocsátható maximális mennyiség kilotonnában kifejezve;

i) *„nitrogén-oxidok”*: és „NO_X”: nitrogéntartalmú oxidok és nitrogén-dioxid; nitrogén-dioxidként kifejezve;

j) *„talajközeli ózon”:* a légkör legalsó tartományában található ózon;

k) *„illékony szerves vegyület”* és *„VOC”:* minden emberi tevékenységből származó olyan szerves vegyület a metán kivételével, amely napfény jelenlétében nitrogén-oxiddal reagálva fotokémiai oxidálószert képes létrehozni.

4. cikk

Nemzeti kibocsátási határértékek

(1) A tagállamok legkésőbb 2010-ig az alábbi szennyezőanyagok évi nemzeti kibocsátását az I. mellékletben megállapított kibocsátási határértéket meg nem haladó szintre korlátozzák, figyelembe véve a 9. cikkben szereplő jelentést követően elfogadott közösségi intézkedések által bevezetett bármilyen módosítást: kén-dioxid (SO_2), nitrogén-oxidok (NO_X), illékony szerves vegyületek (VOC) és ammónia (NH_3).

(2) A tagállamok biztosítják, hogy az I. mellékletben megállapított kibocsátási határértékeket a 2010-et követő egyik évben sem lépik túl.

5. cikk

Átmeneti környezetvédelmi célkitűzések

Az I. mellékletben szereplő nemzeti kibocsátási határértékek célja az alábbi átmeneti környezetvédelmi célok messzemenő teljesítése az egész Közösség tekintetében 2010-ig:

a) *Savasodás*

A kritikus terhelés túllépésének területét az 1990-es helyzethez képest legalább 50 %-kal csökkenteni kell (minden rácscellában).

b) *A talajközeli ózonexpozíció egészségügyi vonatkozásai*

Az emberi egészség szempontjából kritikus koncentráció feletti talajközeli ózonterhelés (AOT60 = 0) az 1990-es helyzethez képest legalább kétharmaddal való csökkentése minden rácscellában. Továbbá, a talajközeli ózonterhelés egyik cellában sem érheti el a 2,9 ppm/h abszolút határértéket.

c) *A talajközeli ózonexpozíció növényzetre gyakorolt hatása*

▼B

A haszonnövények és a természetközeli vegetáció szempontjából kritikus koncentráció feletti talajközeli ózonterhelésnek (AOT40 = 3 ppm/h) az 1990-es helyzethez képest legalább egyharmaddal való csökkentése minden rácscellában. Továbbá, a talajközeli ózonterhelés egyik cellában sem érheti el a 10 ppm/h abszolút határértéket a 3 ppm/h kritikus koncentráció túllépésének mértékében kifejezve.

6. cikk

Nemzeti program

(1) A tagállamok legkésőbb 2002. október 1-jéig a 4. cikkben meghatározott szennyezőanyagok nemzeti kibocsátásának fokozatos csökkentésére vonatkozó programot állítanak össze azzal a céllal, hogy legkésőbb 2010-ig megfeleljenek az I. mellékletben meghatározott nemzeti kibocsátási határértéknek.

(2) A nemzeti programban szerepel az elfogadott és előirányzott politikákra és intézkedésekre vonatkozó információ, valamint ezen intézkedés és politika 2010-ig a szennyezőanyagok kibocsátására gyakorolt hatásának számszerűsített becslésére vonatkozó információ. A programban a nemzeti kibocsátás földrajzi eloszlásában várható jelentős változást is érzékeltetni kell.

(3) A tagállamok 2006. október 1-jéig szükség esetén frissítik és felülvizsgálják a nemzeti programot.

(4) A tagállamok a nyilvánosság, valamint a megfelelő szervezetek, mint például környezetvédelmi szervezetek számára hozzáférhetővé teszik az (1), (2) és (3) bekezdéssel összhangban kidolgozott programokat. Az e bekezdés alapján a nyilvánosság és szervezetek számára hozzáférhetővé tett információnak világosnak, átfogónak és könnyen hozzáférhetőnek kell lennie.

7. cikk

Emissziókataszter és előrejelzés

(1) A tagállamok elkészítik, és évente frissítik a 4. cikkben szereplő emissziókatasztert, valamint a 2010-re vonatkozó kibocsátási prognózist.

(2) A tagállamok az emissziókataszterüket és előrejelzésüket a III. mellékletben meghatározott módszerek segítségével készítik el.

(3) A Bizottság az Európai Környezetvédelmi Ügynökség támogatásával, a tagállamokkal együttműködve, és az általuk szolgáltatott információ alapján elkészíti a 4. cikkben szereplő szennyezőanyagok nyilvántartását és előrejelzéseiket. A nyilvántartást és előrejelzést a nyilvánosság számára hozzáférhetővé kell tenni.

(4) A III. melléklettel összhangban használandó módszerek bármilyen frissítése a 13. cikk (2) bekezdésében meghatározott eljárással összhangban történik.

8. cikk

A tagállamok jelentései

(1) A tagállamok minden év legkésőbb december 31-éig jelentést készítenek a Bizottság, valamint az Európai Környezetvédelmi Ügynökség számára a 7. cikk alapján összeállított nemzeti emissziókataszterről és a 2010-re vonatkozó előrejelzéseikről. A jelentés tartalmazza az utolsó előtti év végleges emissziókataszterét és az előző év előzetes emissziókataszterét. A kibocsátási előrejelzés tartalmazza az elkészítése során alkalmazott legfontosabb társadalmi-gazdasági feltételek mennyiségi értelmezéséhez szükséges információt.

▼B

(2) A tagállamok legkésőbb 2002. december 31-ig tájékoztatják a Bizottságot a 6. cikk (1) és (2) bekezdése alapján összeállított programjaikról.

A tagállamok legkésőbb 2006. december 31-ig tájékoztatják a Bizottságot a 6. cikk (3) bekezdése alapján összeállított aktualizált programjaikról.

(3) A Bizottság a beérkezett nemzeti programot a beérkezéstől számított egy hónapon belül továbbítja a többi tagállamnak.

(4) A Bizottság a 13. cikk (2) bekezdésében meghatározott eljárással összhangban rendelkezéseket hoz a nemzeti programról szóló jelentések konzisztens és áttekinthető voltának biztosítására.

9. cikk

A Bizottság jelentése

(1) 2004-ben és 2008-ban a Bizottság jelentést készít az Európai Parlament és a Tanács számára, az I. mellékletben meghatározott nemzeti kibocsátási határértékek betartásával kapcsolatos előrehaladásról, valamint az 5. cikkben meghatározott átmeneti környezetvédelmi célkitűzések 2010-re történő megvalósításának várható mértékéről, nemkülönben az 1. cikkben meghatározott hosszú távú célkitűzések 2020-ra történő megvalósításának várható mértékéről. A jelentés tartalmaz egy gazdasági elemzést a költséghatékonyságról, a haszonról, valamint a határköltségről- és haszonról, a nemzeti kibocsátási határérték betartásának egyes tagállamokra és ágazatokra gyakorolt társadalmi-gazdasági hatásának becsléséről. A jelentés tartalmaz továbbá egy áttekintést az irányelv hatályának a 2. cikkben meghatározott korlátozásáról, valamint az 5. cikkben meghatározott átmeneti környezetvédelmi célkitűzések teljesítéséhez szükséges esetleges további kibocsátáscsökkentés mértékére vonatkozó értékelést. A jelentés figyelembe veszi a tagállamok által a 8. cikk (1) és (2) bekezdése alapján készített jelentéseket, valamint többek között az alábbiakat:

a) valamennyi újonnan elfogadott közösségi jogszabály, amely kibocsátási határértékeket vagy a releváns kibocsátási forrásokra termékszabványt határoz meg;

b) a fejleményeket az elérhető legjobb technika tekintetében a 96/61/EK irányelv 16. cikke szerinti információcsere keretében;

c) a tagállamok jelentése, az általuk 2008-ra kitűzött, a meglévő nagyméretű égetőművekből a legkörbe kerülő kén-dioxid, nitrogén-oxidok kibocsátásának csökkentésére vonatkozó célkitűzések teljesítéséről, a nagy tüzelőberendezésekből származó egyes szennyezőanyagok levegőbe történő kibocsátásának korlátozásáról szóló, 2001. október 23-i 2001/80/EK európai parlamenti és tanácsi irányelv ([1]) alapján;

d) harmadik országok kibocsátáskorlátozása és korlátozási kötelezettsége, különös tekintettel a csatlakozás előtt álló országokban hozandó intézkedésekre, valamint a további kibocsátáscsökkentés lehetőségére a Közösséggel szomszédos térségekben;

e) valamennyi újonnan elfogadott, a hajó-, és repülőgép-kibocsátással kapcsolatos közösségi jogszabályt vagy nemzetközi szabályozás;

f) a szállítás fejlődése, illetve bármilyen további lépést a szállításból eredő kibocsátás ellenőrzésére;

g) a mezőgazdaság területén bekövetkezett előrehaladás, új állatállomány előrejelzése, valamint a mezőgazdasági ágazat kibocsátáskorlátozási módszereinek fejlődése;

([1]) HL L 309., 2001.11.27., 1. o.

▼B

h) valamennyi lényeges változás az egyes tagállamok energiaellátási piacán, valamint a tagállamok által az éghajlatváltozással kapcsolatos nemzetközi kötelezettségeiknek való megfelelés céljából tett lépéseket visszatükröző új előrejelzések;

i) a kritikus terhelés, illetve a WHO talajközeli ózonra vonatkozó irányértékeinek tényleges és előrejelzett túllépésének becslése;

j) a talaj eutrofizálódásának csökkentésére vonatkozóan kitűzhető átmeneti cél meghatározásának lehetősége;

k) új technikai és tudományos adatok, beleértve a bizonytalansági tényezők becslését az alábbi területeken:

   i. nemzeti emissziókataszter;

   ii. bemenő referenciaadatok;

   iii. a szennyezőanyagok országhatárokon való átterjedésével és ülepedésével kapcsolatos ismeretek;

   iv. kritikus terhelés és koncentráció,

   v. a felhasznált modell;

   és a becslést az 5. cikkben említett átmeneti környezetvédelmi célok teljesítését szolgáló nemzeti kibocsátási határértékek összevont bizonytalansági tényezőire vonatkozóan;

l) szükséges-e az egyes tagállamokban a túlzott költségek elkerülése;

m) a modellszámítások összehasonlítása a savasodással, eutrofizálódással és a talajközeli ózonnal kapcsolatos megfigyelésekkel, a modellek fejlesztése céljából;

n) az alkalmas gazdasági eszközök esetleges alkalmazása.

(2) 2012-ben a Bizottság jelentést készít az Európai Parlament és a Tanács számára, az I. mellékletben meghatározott határértékek betartásáról, valamint az 5. cikkben meghatározott átmeneti környezetvédelmi célkitűzésekkel, illetve az 1. cikkben meghatározott hosszú távú célkitűzésekkel kapcsolatos előrehaladásról. A Bizottság a jelentésében figyelembe veszi a tagállamok által a 8. cikk (1) és (2) bekezdése alapján készített jelentéseket, valamint az (1) bekezdés a)–n) pontjában felsoroltakat.

10. cikk

Felülvizsgálat

(1) A 9. cikkben szereplő jelentések figyelembe veszik a 9. cikk (1) bekezdésében felsorolt tényezőket. E tényezőknek, a kibocsátási határértékek 2010-ig történő betartása irányába való előrehaladásnak, a tudományos és műszaki fejlődésnek, valamint az ezen irányelv átmeneti céljainak megvalósítása irányába történő haladás helyzetének, illetve a WHO ózonra vonatkozó levegőminőségi irányelvei kritikus terhelésének és koncentrációjának betartására vonatkozó hosszú távú célok fényében a Bizottság minden jelentés készítésekor felülvizsgálja ezt az irányelvet.

(2) A 2004-ben készítendő felülvizsgálat során a Közösség egészére vonatkozó, a II. mellékletben meghatározott tájékoztató jellegű kibocsátási határértékek értékelésére kerül sor. A tájékoztató jellegű határértékek értékelése a Közösség egésze számára 2010-re elérendő, az 5. cikkben meghatározott átmeneti környezetvédelmi célok megvalósítását szolgáló további, az összes jelentős szennyező anyag kibocsátásának csökkentésére irányuló költséghatékony intézkedések elemzése során figyelembe veendő tényező lesz.

(3) Minden felülvizsgálat során a tudomány jelenlegi állása szerinti modellek segítségével és a lehető legkisebb bizonytalansági tényezővel, az elérhető legjobb adatok felhasználásával tovább kell vizsgálni a

▼B

nemzeti kibocsátási határértékekkel kapcsolatban készült becslések költségét és hasznát, figyelembe véve az Európai Unió bővítési folyamatának előrehaladását, valamint az alternatív módszerek pozitívumait, a 9. cikkben felsorolt tényezők fényében.

(4) A Bizottság a 96/61/EK irányelv 18. cikkének sérelme nélkül, a verseny torzulásának megakadályozására és az egyes intézkedések hasznai és költségei közötti egyensúly figyelembe vételével tovább vizsgálja a savasodáshoz, eutrofizálódáshoz és a talajközeli ózon kialakulásához leginkább hozzájáruló gazdasági ágazatokat és termékeket érintő harmonizált közösségi intézkedések kidolgozásának szükségességét.

(5) Amennyiben szükséges, a 9. cikkben szereplő jelentések mellé az alábbi területekre vonatkozó javaslatokat kell csatolni:

a) az I. mellékletben meghatározott nemzeti kibocsátási határértékek módosítása az 5. cikkben meghatározott átmeneti környezetvédelmi célkitűzések megvalósítása céljából, és/vagy ezen átmeneti környezetvédelmi célkitűzések módosítása;

b) esetleges további kibocsátási korlátozások ezen irányelv hosszú távú céljainak lehetőleg 2020-ra történő elérése céljából;

c) a határértékek betartását biztosító intézkedések.

11. cikk

Együttműködés harmadik országokkal

Az 1. cikkben meghatározott célok megvalósításának ösztönzésére a Bizottság és adott esetben a tagállamok a Szerződés 300. cikkének sérelme nélkül, többek között a műszaki és tudományos kutatással és fejlődéssel kapcsolatos információcsere, illetve a kibocsátáscsökkentés elősegítése alapjainak fejlesztése révén kétoldalú és többoldalú együttműködést folytatnak harmadik országokkal és a megfelelő nemzetközi szervezetekkel, mint például az Egyesült Nemzetek Európai Gazdasági Bizottsága (UNECE), a Nemzetközi Tengerészeti Szervezet (IMO), a Nemzetközi Polgári Repülési Szervezet (ICAO).

12. cikk

A hajók és repülőgépek kibocsátásaira vonatkozó jelentések

(1) A Bizottság 2002 végéig jelentést készít az Európai Parlament és a Tanács részére a nemzetközi tengerhajózási forgalomból származó kibocsátások savasodáshoz, eutrofizálódáshoz és a talajközeli ózon kialakulásához való hozzájárulásának a Közösségen belüli mértékéről.

(2) A Bizottság 2004 végéig jelentést készít az Európai Parlament és a Tanács számára a repülőgépek leszállási és felszállási cikluson kívüli kibocsátásainak a savasodáshoz, eutrofizálódáshoz és a talajközeli ózon kialakulásához való hozzájárulásának a Közösségen belüli mértékéről.

(3) Mindegyik jelentésben össze kell állítani egy, az Európai Parlament és a Tanács további vizsgálatának tárgyát képező, az érintett ágazatból származó kibocsátások csökkentése érdekében nemzetközi vagy közösségi szinten végrehajtandó cselekvési programot.

13. cikk

Bizottság

(1) A Bizottságot munkájában a 96/62/EK irányelv 12. cikkében létrehozott bizottság (a továbbiakban „a bizottság”) segíti.

▼B

(2) Amennyiben erre a bekezdésre hivatkozás történik, az 1999/468/EK határozat 4. és 7. cikkét kell alkalmazni, tekintettel 8. cikkének rendelkezéseire.

Az 1999/468/EK határozat 4. cikke (3) bekezdésében szereplő időszak hossza három hónap.

(3) A bizottság állapítja meg saját eljárási szabályzatát.

14. cikk

Szankciók

A tagállamok meghatározzák az ezen irányelv alapján elfogadott nemzeti rendelkezések megszegése estén alkalmazandó szankciókat. A szankciónak hatékonynak, arányosnak és visszatartó erejűnek kell lennie.

15. cikk

Átültetés

(1) A tagállamok hatályba léptetik azokat a törvényi, rendeleti és közigazgatási rendelkezéseket, amelyek szükségesek ahhoz, hogy ezen irányelvnek 2002. november 27-e előtt megfeleljenek. Erről haladéktalanul tájékoztatják a Bizottságot.

Amikor a tagállamok elfogadják ezeket a rendelkezéseket, azokban hivatkozni kell erre az irányelvre, vagy azokhoz hivatalos kihirdetésük alkalmával ilyen hivatkozást kell fűzni. A hivatkozás módját a tagállamok határozzák meg.

(2) A tagállamok közlik a Bizottsággal nemzeti joguknak azokat a főbb rendelkezéseit, amelyeket az ezen irányelv által szabályozott területen fogadnak el.

16. cikk

Hatálybalépés

Ez az irányelv az *Európai Közösségek Hivatalos Lapjában* való kihirdetésének napján lép hatályba.

17. cikk

Címzettek

Ennek az irányelvnek a tagállamok a címzettjei.

▼M1

I. MELLÉKLET

2010-re elérendő nemzeti kibocsátási határértékek a SO_2-ra, NO_x-ra, illékony szerves vegyületekre és NH_3-ra ([1])

Ország	SO_2 kilotonna	NO_x kilotonna	illékony szerves vegyületek kilotonna	NH_3 kilotonna
Belgium	99	176	139	74
Bulgária ([2])	836	247	175	108
Cseh Köztársaság	265	286	220	80
Dánia	55	127	85	69
Németország	520	1 051	995	550
Észtország	100	60	49	29
Görögország	523	344	261	73
Spanyolország	746	847	662	353
Franciaország	375	810	1 050	780
Írország	42	65	55	116
Olaszország	475	990	1 159	419
Ciprus	39	23	14	09
Lettország	101	61	136	44
Litvánia	145	110	92	84
Luxemburg	4	11	9	7
Magyarország	500	198	137	90
Málta	9	8	12	3
Hollandia	50	260	185	128
Ausztria	39	103	159	66
Lengyelország	1 397	879	800	468
Portugália	160	250	180	90
Románia ([2])	918	437	523	210
Szlovénia	27	45	40	20
Szlovákia	110	130	140	39
Finnország	110	170	130	31
Svédország	67	148	241	57
Egyesült Királyság	585	1 167	1 200	297
EK 27	8 297	9 003	8 848	4 294

([1]) Ezek a nemzeti kibocsátási határértékek azzal a céllal kerültek kialakításra, hogy az 5. cikkben meghatározott átmeneti környezetvédelmi célok alapvetően teljesüljenek. Ezeknek a céloknak a teljesítése várhatóan a talaj eutrofizálódásának oly mértékű csökkenését eredményezi, hogy a Közösség kritikus terheléseket meghaladó tápanyag-nitrogén lerakódással terhelt területe az 1990-es állapothoz képest hozzávetőlegesen 30 %-kal csökken.

([2]) Ezek a nemzeti kibocsátási határértékek ideiglenes jellegűek és nem érintik az ezen irányelv 10. cikkében meghatározott felülvizsgálatot, amelyet 2008-ban kell elvégezni.

▼B

II. MELLÉKLET

Kibocsátási határérték a SO_2-ra, NO_X-ra illetve VOC-ra (ezer tonna)

▼M1

	SO_2 kilotonna	NO_x kilotonna	illékony szerves vegyületek kilotonna
EK 27 ([1])	7 832	8 180	7 585

([1]) Ezek a kibocsátási határértékek ideiglenes jellegűek és nem érintik az ezen irányelv 10. cikkében meghatározott felülvizsgálatot, amelyet 2008-ban kell elvégezni.

▼B

A kibocsátási határértékeket azért állapították meg, hogy az 5. cikkben meghatározott átmeneti környezetvédelmi célok 2010-ig a Közösség egészére nézve teljesüljenek.

▼B

III. MELLÉKLET

Az emissziókataszterhez és előrejelzéshez használt módszerek

A tagállamok az emissziókatasztert és az előrejelzést a nagy távolságokra jutó, országhatárokon átterjedő légszennyezésről szóló egyezmény kereteiben meghatározott módszerekkel készítik el, és kívánatos, hogy a nyilvántartás és az előrejelzés összeállítása során az együttes EMEP/CORINAIR (*) kézikönyvet használják.

(*) Az Európai Környezetvédelmi Ügynökség levegő-emissziókatasztere.